

1. Grote levensvragen

Aan de dorpsrand, nabij een bos, woont het gezin Lamerinck.

De twee kinderen Miri en Jarre, respectievelijk veertien en zestien, hebben minder aandacht voor allerlei successen die ze kunnen behalen op hun levenspad, maar zijn eerder geboeid door de processen die zich achter belangrijke gebeurtenissen afspelen.

Dat komt omdat hun ouders deze interesses reeds vroeg hebben aangewakkerd.

Soms vragen deze ouders zich af of het niet beter is om enkel een heel gewoon gezinnetje te zijn dat de kinderen aanspoort om goed te presteren in een duidelijke omkadering, zonder al te veel argumentatie erbij.

Anderzijds weten ze dat deze kinderen later evengoed zullen worstelen met dat ellende veroorzakende ego. Hen vroeg op een lichtend pad brengen is dan ook hun overtuiging van een goede opvoeding, of toch tenminste een belangrijk deel ervan.

Anderhalf jaar geleden vroeg dochter Miri: ‘paa, wat is nu de ware zin van ons leven?’

Pa voelde een paniekje opkomen; hij had deze vraag toch liever wat later en meer genuanceerd gehoord, maar kon niet zeggen: ‘Daar moet je nog effe mee wachten, daarvoor ben je nog te groen.’ Dan had hij maar niet van het klassieke opvoedingspatroon moeten afwijken.

‘Wel, moest ik dát helemaal weten, dan denk ik dat woorden hiervoor ontoereikend zouden zijn.’

Voilà, hopelijk is dat voorlopig genoeg.

‘Vertel mij dan wat je wel al weet.’

Verdorie...

'Eigenlijk zijn onze hersenen te klein om zo'n grote waarheid te bevatten en zodoende kunnen we enkel fragmenten begrijpen.' ...*Laat dit voldoende zijn...*

'Ok, welke fragmenten bedoel je?'

Pa dacht met groot verlangen aan zijn vrouw om vanaf hier de teugels door te geven. *Zij is inventiever in het vinden van de juiste woorden om wat moeilijk uitlegbaar is in een verstaanbare taal om te toveren.*

Hij stond er nu alleen voor en moest dieper graven om toch wat concreets aan te bieden in plaats van veilige veralgemeningen.

'Stel dat ik je zou zeggen dat ons leven "hiervoor" of "daarom" is gegeven. Zou je me geloven, zonder dat je zelf tot een besluit bent gekomen na een eigen zoektocht?'

'Ik zou je geloven, pa, echt waar!'

'Nee!' ... En plots wist hij een beter antwoord:

'Laat je nooit iets wijsmaken en maak jezelf ook niets wijs. Het is best mogelijk dat je mooie ideeën hoort of leest die je onmiddellijk herkent, en dat kan waardevol zijn, maar jouw eigen eindbeschouwing die een beeld geeft van de "zin van het leven" of een antwoord formuleert op andere fundamentele vraagstukken is het resultaat van een groeiend besef na een meestal stevig speurwerk. Daarbij kan je zeker geholpen worden op je zelfgekozen pad. Stel je open voor alle wijsheden die je hoort en ziet, en vertrouw op je intuïtieve aanvoelen van hun waarde. En iets zomaar afblokken als larie om door anderen niet te worden geduid als "soft", is het gevolg van een ongegronde angst.'

Miri knikte. 'Ik begrijp het; ik zal er over nadenken.'

Oef, dat was het voorlopige antwoord op een te grote vraag, zuchtte pa opgelucht en ook wat bekommerd, want, is het wel goed een jong iemand nu reeds te stimuleren om de diepere betekenis te zoeken van wat zich hier afspeelt? Anderzijds kan ze deze invullen met op haar maat gemaakte begrippen, en daarbij hoeft het spel zeker niet te ontbreken, integendeel.

Pa had zichzelf weer gerustgesteld en kon zich nu verder wijden aan de taken van de dag.

2. Bogen

Met een ietwat speelse glimlach tuurt vader Lamerinck naar het scherm van z'n pc. Hij vindt het bijzonder boeiend om klankopnames visueel te bekijken. Ze lijken op een aaneenschakeling van ongelijksoortige egels die variëren in grootte naargelang de sterkte van de bronklank.

Om de opname te bewerken worden bepaalde delen gemanipuleerd naar een mooiere kwaliteit. Daarvoor moet dat deel precies worden afgebakend en is het nodig om dat stekelvarken wat uit te rekken.

Uit pure speelse nieuwsgierigheid houdt hij de uitrekknop aan.

De puntige klankvlekken worden uit elkaar gedreven tot...bogen die gevormd zijn door nog kleinere bogen.

Het logische beeld van klankgolven toont trillingen die wel op elkaar lijken, maar nooit dezelfde zijn.

Pa Lamerinck vindt het ietwat beschamend dat hij nu pas ontdekt wat eigenlijk evident is.

Hij blijft het golvenbeeld bekijken, en wordt verrast door een inzicht dat hij onmiddellijk wil delen met z'n gezin.

'Jarre! Kom es, en verzamel ook de vrouwen.'

Na langere tijd sjokt Miri het bureau binnen met een air van hopelijk-is-het-zeer-de-moeite-waard-om-daarvoor-m'n-bezigheid-te-moeten-staken.

'Wat zien jullie?' vraagt een enthousiaste pa en hoopt ijdel dat iedereen snel ontdekt wat voor hem reeds een openbaring is.

Jarre begint: 'Een lijn die op en neer beweegt,' gevolgd door Miri: 'Kleine en grotere bulten,' en tenslotte ma: 'Golven die tevens trillen tot kleinere golfjes.'

'Juist ja, je ma heeft het begrepen...'

‘En wát mag dat dan wezen, lieverd?’

‘Denk eens na. Elke periodieke beweging tekent zich in een tijdsverloop als een boog. Daarom zien we op het scherm klanktrillingen als een aaneenschakeling van vele bogen. Ken je nog processen die zo’n golfbeweging tonen?’

Zoonlief start met ‘ademen’ waarvoor hij prompt een opgestoken duim krijgt.

Ma vervolgt: ‘De eetprocedure: klaarmaken, verorberen, verteren, klaarmaken, ver...’

‘Prima’ onderbreekt pa, wetend dat er een klein addertje meewerkt daar het koken graag wordt overgelaten aan vrouwlief.

Miri probeert een sterk voorbeeld te vinden in een poging het zaakje af te ronden om daarna terug te keren naar haar kamer: ‘Een dag: ‘s morgens naar de middag, namiddag, avond en nacht, en ook een jaar met z’n getijden.’

Paps ervaart een toenemende opwindning. Meteen brengt Miri er nog ene: ‘Papsie die wordt gevraagd om iets te herstellen, mams die zich gestaag opwindt om de druk op te voeren, en pa die uiteindelijk zwicht waarna de rust geleidelijk terugkeert.’

Opnieuw zo’n addertje. Waarom altijd ik? Er wordt wel eens beweerd dat plagerij een uiting is van graag zien, maar toch...

‘Onze levensloop!’

Vader kijkt met grote-ogen-bewondering naar z’n echtgenote terwijl hij knikt met een gewichtige traagheid en vervolgt:

‘Wat is het nut van één boog? Een klank heeft er minstens een groot aantal nodig om enigszins hoorbaar te worden. Eén dag, één ademhaling, één jaar: het is allemaal niet voldoende om een waardevol geheel te vormen.

Het is duidelijk dat slechts één levensboog eveneens een miniem onderdeelje is van een groter geheel. Ons leven beweegt zich tussen vorige en komende tot wat je zou kunnen omschrijven als een “lied van het leven”. We kunnen dat geheel niet overschouwen omdat ons aardse geheugen zich beperkt tot dit bestaan. En toch zullen we dat ooit kunnen.

Jarre: ‘Is dit een poging tot bewijs van reïncarnatie?’

‘Niet echt, het is gewoon een eenvoudige redenering, een logische conclusie, een overtuiging dat er een grote overeenkomst is tussen de vele wijzen waarop leven zich manifesteert en dat één boog niet veel betekent evenmin als één letter van een tekst, één noot van een compositie, één kleur op een schilderij, één steen van een gebouw.’

Net wanneer Miri, overtuigd dat de afronding nu een feit is, zich omdraait richting deur, gaat pa nog even verder:

‘Al die bogen lijken dus op elkaar maar zijn toch steeds verschillend en zijn uitdrukking van veranderlijkheid in onze fysieke wereld. Deze veranderlijkheid creëert nieuwe kansen waardoor evolutie mogelijk is.’

De spreker staart voor zich uit en de anderen grijpen deze stilte aan om stilletjes te verdwijnen.

Ze begrijpen wat hij bedoelt, maar hebben nu nood aan wat bezinkingstijd.

En weten dat dit verhaal wordt vervolgd.